

εὐτυχῆς, ἀναζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Δενίαν. Αὕτη εἶχε καταστῆ ἀγνώριστος, μαυροκίτρινος ὑπὸ τὰ βαρέα κοσμήματά της. Ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου, τιναχθεῖσα τῆς θέσεώς της, προσέβλεψεν αὐτὸν μὲ ὑελίνους ὀφθαλμούς· ἔφερε τὰς χεῖρας της σπασμωδικῶς πρὸς τὸν λαιμὸν της καὶ ἔπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, νεκρά, ἀληθῶς νεκρά αὐτὴν τὴν φορὰν.

K. N. ΡΑΔΟΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

1

Ἐἶχω κι' ὄλο νοιώθω
Μιά θάλασσα μεγάλη
Στά στήθια μου τὸν πόθο
Γιὰ κάποια ξένα κάλλη;
Γιὰ κάποια κάλλη ξένα
Πάλι ἓνα φόβο νοιώθω
Ὅπου μου σδύνει, ὠϊμένα,
Τὸν πλειὸ μεγάλο πόθο.

2

Τί ν' ἄλλαξε ἐδῶ κάτου.
Ποῦ ὄλος ὁ κόσμος γύρω
Τοῦ μαύρου τοῦ θανάτου
Ἐλούστηκε τὸ μύρο;
— Δὲν ἄλλαξε κανένα,
Μόνο ἄδεια εἶν' ἡ καρδιά μου
Κ' εἶν' ὄλα πεθαμμένα
Στά μάτια τὰ δικά μου!

X. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ